

rich. Den gamle Kavalier havde i Dagens Anledning ladet sig krølle over hele Hovedet og bar med Frækhed sin store, falske Brillantnaal, der straaledede i hans Skjortebryst som en kongelig Æresgave.

Per vilde gaa ham forbi. Han havde siden sin Hjemkomst saavidt muligt undgaaet denne det salomonske Hjemms onde Dæmon, der vedblivende gav sig Mine af at være hans Velgører, og hvis Frisprog Per i sin Friertid havde fundet sig i af Frygt for hans giftige Tunge.

Onkelen standsede ham imidlertid og trak ham med en hemmelighedsfuld Blinken lidt tilside.

„Et Ord i Forbigaaende, min kære Ven! . . . Men allerførst min ærbødige *compliment*. Det synes jo at gaa fortræffeligt iaften.“

„Hvad mener De?“ spurgte Per uden Forsøg paa at skjule sin Utaalmodighed.

„Hvad beha'er? . . . Naa saadan! . . . De vil spille Komedi' ogsaa for mig. Det kan De ellers spare Dem, søde Ven, jeg kender Dem veed Gud tilstrækkeligen godt. Men gener Dem bare ikke. Bliv kun i Deres Rolle — det er maaske netop rigtigst. Deres Alvorsmaske er af en grandios Virkning, kan jeg fortælle Dem. Herr Gott von Mannheim, hvor har jeg moret mig! Folk taler om Dem som om et veritabelt Mandfolk. Er det ikke Komik? . . . Men bliv bare ved! Træk dem ved den lange Næse allesammen! Put dem Snus i Øjnene! Hug i, hug i, saa jeg kan have lidt Ære af Dem!“

Med et Blik fuldt af Modbydelighed saac Per ned paa den hæslige lille Mand, der aabenbart var lidt beruset, og hvis halvt tilgroede Basiliskøjne formelig sprudede af Ondskab. Den forlorne „Direktør“ var aldrig mere edderspændt, end naar der